

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce **Ing. Jakuba Macka**, bytem F. L. Čelakovského 4278/7, 466 04 Jablonec nad Nisou, zastoupeného Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Chalupkova 1367, 149 00 Praha 4, proti žalované **Jablonecké energetické a.s.**, se sídlem Liberecká 4191/120, 466 01 Jablonec nad Nisou, zastoupené Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec 4, za účasti **Komerční banky, a.s.**, se sídlem Na Příkopě 969/33, 114 07 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Jablonecké energetické, a.s. ze dne 18. 11. 2015 a rozhodnutí dozorčí rady Jablonecké energetické, a.s. ze dne 14. 12. 2015 se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, náhradu nákladů řízení ve výši 25 573 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

Dne 1. 9. 2015 požádal žalobce žalovanou společnost Jablonecká energetická a.s. (dále jen „žalovaná“) jako povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí informací, které jsou obsahem smlouvy o směnečném programu uzavřené mezi žalovanou společností a osobou na řízení zúčastněnou Komerční bankou, a.s. (dále také jen „banka“).

Dopisem ze dne 16. 9. 2015 žalovaná žalobci sdělila, že jeho žádosti vyhoví po zaplacení částky 132 Kč. Po zaplacení požadované úhrady žalovaná poskytla žalobci smlouvu uzavřenou s osobou na řízení zúčastněnou. Většina textu smlouvy byla poskytnuta v podobě bílého papíru, kromě úvodních ustanovení smlouvy a článku 19.11, podle něhož je obsah smlouvy důvěrný. Žalovaná tímto způsobem většinu textu smlouvy žalobci znepřístupnila.

Dne 2. 10. 2015 podal proti takovému postupu žalobce opravný prostředek. Na jeho základě nadřízený orgán žalované – dozorčí rada společnosti – napadené rozhodnutí ze dne 16. 9. 2015 rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015 zrušila.

Poté dne 18. 11. 2015 žalovaná svým ředitelem rozhodla o žádosti žalobce o poskytnutí informace tak, že žádosti se vyhovuje v rozsahu informací, které jsou obsahem smlouvy a jsou vedeny na str. 1 – 2 a odst. 19.11 na str. 18 a str. 19 a 24; nevyhovuje se žádosti o poskytnutí informací, které jsou obsahem dané smlouvy od str. 2 na str. 20 s tím, že v tomto rozsahu se poskytnutí žádosti odmítá. Důvodem pro odmítnutí poskytnutí obsahu větší části smlouvy bylo obchodní tajemství obsažené ve smlouvě. S odkazem na usnesení představenstva žalované ze dne 25. 4. 2014, č. USN/8/13/2014, jímž bylo rozhodnuto, že smlouva podléhá obchodnímu tajemství. Žalovaná odkázala na dané usnesení představenstva s tím, že z tohoto důvodu nelze podle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím vlastní obsah smlouvy poskytnout. Proto byly poskytnuty informace ze smlouvy v rozsahu, ve kterém neporuší obchodní tajemství a čl. 19.11 smlouvy, podle kterého je obsah smlouvy důvěrný. Žalovaná poukázala na to, že osoba na řízení zúčastněná je povinna dodržovat také bankovní tajemství.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované o odmítnutí poskytnout informace rozhodla dozorčí rada žalované rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015 tak, že odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí společnosti ze dne 18. 11. 2015 potvrdila. V odůvodnění se dozorčí rada žalované ztotožnila s odůvodněním rozhodnutí vydaného v předchozím stupni. Konstatovala, že projev žalované vtělený do usnesení představenstva představuje dostatečný projev vůle vlastníka obchodního tajemství, aby předmětná smlouva používala ochrany ve smyslu § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Smlouva obsahuje pro podnikatele velmi zranitelné informace, týkající se jeho podnikatelské činnosti do budoucna, investic do soustavy zásobování tepelnou energií, způsobu jejich financování, kdy v případě, že informace by byly zveřejněny a známy širokému okruhu osob (zejména konkurenčním subjektům), mohly by mít dopad na existence žalované. Představenstvo je podle přesvědčení dozorčí rady žalované příslušným orgánem žalované pro rozhodnutí o tom, že určitá skutečnost podléhá obchodnímu tajemství. Rovněž skutečnost, že smlouva v částech, které byly odmítnuty ke zveřejnění, je nadále utajována, ukazuje vůli společnosti, aby smlouva zůstala obchodním tajemstvím. Dále dozorčí rada konstatovala, že na danou věc je možné vztáhnout též ustanovení zákona o bankách, který považuje dozorčí rada za zvláštní právní předpis, neboť upravuje informace týkající se bankovních produktů, jak jsou vymezeny v zákoně o bankách. Dozorčí rada zdůraznila princip, že některé informace týkající se podnikatelů nelze zveřejnit, neboť se pohybují v tržním a konkurenčním prostředí, kde by zveřejnění určitých informací mohlo mít negativní důsledky. Protože žalovaná je majetkem města, které má povinnost spravovat ji s péčí řádného hospodáře, je logické, že zveřejnění strategických informací o žalované, by mohlo vést ke zhoršení hodnoty a majetku.

II. Žaloba

Včas podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí dozorčí rady žalované ze dne 14. 12. 2015, jakož i rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2015 ve výroku II. a navrhuje, aby soud žalované nařídil do 3 dnů od právní moci rozsudku poskytnout žalobci kopii smlouvy o směnečném programu uzavřené mezi žalovanou a osobou na řízení zúčastněnou dne 27. 11. 2015 s tím, že žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení.

S odkazem na čl. 17, zejména odst. 4 a 5 Listiny základních práv a svobod, k jehož provedení byl zákon o svobodném přístupu k informacím přijat, považoval žalobce postup žalované za zkrácení svých ústavně zaručených práv a napadená rozhodnutí za nezákonná. Žalované vytýkal, že odmítnutí informace zdůvodnila formálně citací zákona a paušálním odkazem na obchodní tajemství, aniž by blíže specifikovala, jaké konkrétní informace mají být chráněny a z jakého konkrétního důvodu. Obchodní tajemství dle § 504 o. z. je definováno objektivně a jeho ochranu nelze vztahovat na jakékoli informace dle rozhodnutí účastníků smlouvy nebo jen dle rozhodnutí žalované. Obchodním tajemstvím nemůže být velmi rozsáhlá část smlouvy, která obsahuje řešení právního vztahu mezi žalovanou a osobou na řízení zúčastněnou. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 7 A 118/2002. Žalobce namítal, že ani částečná informace o předmětu plnění, za které se cena poskytuje v rozsahu nezbytném pro posouzení hospodárnosti využití veřejných prostředků, nebyla žalobci poskytnuta. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soud sp. zn. 7 As 24/2007 žalobce poukázal na to, že pouhé označení informace podnikatelem za obchodní tajemství není dostatečné k tomu, aby požadovaná informace nebyla s odkazem na § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnuta. Pokud jde o tvrzené bankovní tajemství, to se podle žalobce vztahuje výhradně na jednotlivé uskutečněné bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně informací o stavu na účtech a depozit. Bankovní tajemství je povinna dodržovat banka, která tyto operace a služby provádí, nikoli žalovaná. Bankovní tajemství se týká samotných realizovaných obchodů, nikoliv obecně formulovaných podmínek, za kterých může v budoucnu k nějaké neurčené bankovní službě dojít. Žalobce má za to, že informaci o smlouvě nelze odmítnout ani s poukazem na bankovní tajemství. Žalobce uvedl, že soud je povinen dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídít povinnému subjektu informaci žalobci vydat, jak se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013 – 155.

III. Vyjádření žalované

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na stanovisku, že smlouva podléhá obchodnímu tajemství, o čemž bylo rozhodnuto usnesením představenstva žalované ze dne 25. 4. 2014. K rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002 – 37, žalovaná uvedla, že se v něm řešil jiný případ, oproti tehdy řešenému případu žalovaná informaci za obchodní tajemství již označila uvedeným usnesením představenstva. V souladu s § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím proto žalovaná jako povinný subjekt rozhodla o neposkytnutí částí smlouvy, které tvoří obchodní tajemství. Je též podstatné, že informace ve smlouvě jsou také osobou na řízení zúčastněnou považovány za důvěrné, jak o tom svědčí článek 19.11 smlouvy. Žalobce navrhoval, aby soud vyzval osobu na řízení zúčastněnou k vyjádření, zda smlouvu považuje za obchodní tajemství, či se na ni vztahuje

bankovní tajemství a zda souhlasí s jejím zveřejněním. Podle žalované obsahuje smlouva o směnečném programu informace zranitelné, týkající se investic do budoucna, investic do zásobování tepelnou energií a způsobu jejich financování. Pokud by byly informace poskytnuty a zveřejněny, mohly by mít dopad na fungování žalované. Žalovaná doplnila, že výběr uchazeče o financování byl předmětem soutěže, kterého se zúčastnily bankovní instituce. Dále žalovaná uvedla, že na trhu v Jablonci nad Nisou v oblasti teplárenství působí další subjekty, které vypočetla s tím, že smlouva o směnečném programu obsahuje významné ekonomické informace, které nejsou běžně dostupné, z nichž lze usuzovat na plán investic žalované a finanční náklady spojené s provozem investic, které jsou významné a při znalosti ze strany konkurence mohou žalovanou ohrozit. Zveřejnění informací ohledně financování by bylo v rozporu s principy tržního hospodářství, kdy žalovaná pouze proto, že je vlastněna veřejnoprávní korporací, by oproti jiným soutěžitelům na trhu musela zveřejňovat informace, které ostatní podnikatelské subjekty zveřejňovat nemusí. Žalovaná dále upozornila na to, že součástí smlouvy je formulář blanco směnky, instrukce k vyplnění blanco směnky a jsou patrné i podpisy osob, které jsou oprávněny tyto směnky vystavovat. Z tohoto plyne, že v případě zveřejnění informací by žalovaná mohla být zpřístupněním těchto informací ohrožena tím, že by byly informace zneužity. Žalovaná dále upozornila na to, že žaloba žalobce je výkonem práva v rozporu s dobrými mravy a zneužívající právo. Vyjádřila domněnku, že žalobce informace zná, neboť jako zastupitel Statutárního města Jablonec nad Nisou by měl mít ke smlouvě přístup, o čemž svědčí i informace o člácích a na internetových stránkách Změna pro Jablonec. Žalobce žalobu používá jako prostředek k tomu, aby již dostupné informace mohl dále legálně šířit, aniž by si uvědomil, že tím může ohrozit fungování žalované společnosti v tržním prostředí. Smlouva samotná pak obsahuje osobní údaje zaměstnanců žalované, konkrétně Ing. Jana Suchánka, kde tyto informace je žalovaná povinna podle zákona o ochraně osobních údajů chránit. Žalobcem žádaná informace nesouvisí s užitím veřejných prostředků, jedná se pouze o informaci o smlouvě, která zajišťuje financování podnikatelskému subjektu v tržním prostředí, kdy smlouva se týká vztahů mezi účastníky do budoucna. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul a žalobci uložil povinnost nahradit žalované náklady soudního řízení.

IV. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalované žalobce poukázal na usnesení zastupitelstva Statutárního města Jablonec nad Nisou, podklady na jednání zastupitelstva a zápis z jeho zasedání ze dne 19. 2. 2015, dne 25. 2. 2016 a zápis z jednání finančního výboru ze dne 15. 2. 2016. Uvedl, že jako zastupiteli a členu finančního výboru zastupitelstva mu je známo, jak žalovaná nakládá s přebytkem finančních prostředků, které zhodnocuje tak, že je zapůjčí městu a po zhodnocení je město žalované společnosti, včetně části sjednaných úroků, vrátí. Tento postup město volí právě proto, že žalované smlouva o směnečném programu jiný postup zakazuje. Z těchto podkladů pak žalobce čerpal informace obsažené v článku, na který žalovaná poukázala. Dále žalobce uvedl, že rozhodnutí představenstva ze dne 25. 4. 2014 je účelové a není veřejně přístupné. Rozhodnutí mohlo vzniknout kdykoliv a mohlo být antidatováno. Jakýkoliv jeho obsah nemůže z požadované smlouvy udělat obchodní tajemství, informace jsou chráněné jako obchodní tajemství, jen pokud takovou hodnotu skutečně mají, nikoliv proto, že je žalovaná takto označí. Protože žalobce nemá smlouvu k dispozici, nemůže podrobně argumentovat, proč obchodní tajemství není ve smlouvě obsaženo. Žalovanou

citovaný článek nemůže být důkazem o tom, že informace má žalobce k dispozici, neboť žalobce v něm uvádí pouze obecně formulované informace, které mu jsou známy z titulu výkonu funkce zastupitele a člena finančního výboru zastupitelstva.

V. Duplika žalované

V duplice přišla žalovaná s tvrzením, že ve světle toho, že žalobce dne 24. 4. 2016 podal další žádosti o poskytnutí informací, rozhodla o tom, že není osobou povinnou ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Proto soudu navrhuje, aby provedl test, zda žalovaná je vůbec osobou povinnou podle zákona. Protože žalobce uvádí skutečnosti, které se týkají Statutárního města Jablonec nad Nisou, o kterých se dozvěděl z titulu zastupitele města, žalovaná navrhovala, aby se soud dotázal Statutárního města Jablonec nad Nisou, zda nechce být osobou na řízení zúčastněnou. Žalovaná v souvislosti s tvrzením, že není veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, poukázala na to, že soudy dospěly k závěru, že povinným subjektem není Česká kancelář pojistitelů nebo pojišťovna Všeobecné zdravotní pojišťovny a.s. Po zmínění hledisek relevantních k určení, zda jde o instituci veřejnou či soukromou, žalovaná poukázala na to, že byla jako akciová společnost založena zakladatelskou smlouvou, která je soukromoprávním úkonem, uzavřenou mezi Městem Jablonec nad Nisou, společnostmi Jatherma, s.r.o. a Nisa-Central, s.r.o., což nesvědčí pro veřejnou instituci, a to s odkazem na notářský zápis ze dne 25. 10. 1994 a zakladatelskou smlouvu z téhož data. Statutární město Jablonec nad Nisou tedy nebylo jediným zřizovatelem žalované, zřizovateli byly dále dva subjekty soukromého práva, když v důsledku notářského zápisu 3. 1. 1996 došlo ke změně účasti jednotlivých subjektů na řízení společnosti. Proto není naplněn znak veřejné instituce z pohledu založení žalované veřejnoprávní korporací. K utváření jednotlivých orgánů žalované žalovaná odkázala na znění stanov. Statutární město Jablonec nad Nisou je jediným akcionářem, lze tedy uvažovat v přeneseném smyslu o kreaci představenstva Statutárním městem Jablonec nad Nisou, jehož prostřednictvím je volena a odvolávána dozorčí rada. Z tohoto pohledu je znak veřejné instituce splněn. V minulosti se žalovaná přikláněla z opatrnosti k tomu, že je naplněn znak veřejné instituce z pohledu existence státního dohledu, nicméně tuto otázku má vyřešit soud. Podle žalované nelze dovodit veřejný účel založení, přestože výroba tepelné energie a rozvod tepelné energie je vykonávána ve veřejném zájmu. Poukázala na to, že výroba a rozvod tepelné energie na území okresu Jablonec nad Nisou vykonávají další subjekty, které žalovaná vypočetla, kdy tyto subjekty vykonávají stejnou činnost v rámci své podnikatelské činnosti za účelem dosažení zisku. Kromě výroby tepelné energie poskytuje žalovaná účetní služby, toto není ze strany Statutárního města Jablonec nad Nisou dotováno, veřejně podporováno, jako je tomu např. u veřejné dopravy. Žalovaná vyrábí a dodává tepelnou energii za účelem dosažení zisku. Žalovaná zmínila závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, že žalované jako subjektu, který vyrábí a zajišťuje rozvod tepelné energie, nelze poskytovat ochranu ve veřejném zájmu při odpojování od soustavy zásobování tepelnou energií, neboť smlouvy o dodávce tepelné energie jsou smlouvami v soukromoprávním vztahu a soustavu zásobování tepelnou energií, jakož i vlastnictví s sebou nenese atribut práva na ochranu ve veřejném zájmu. Žalovaná pak dále vykonává předmět podnikání činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence, které je ryze soukromoprávní. Proto není žalovaná veřejnoprávní institucí a není naplněna definice povinného subjektu. Žalovaná poukázala na obsah dalších žalobcových žádostí o poskytnutí informací, z nichž

vyplývá, že žalobce se snaží získat veškeré citlivé účetní a ekonomické informace o žalované. Setrvala na návrhu, aby soud podanou žalobu zamítnul a přiznal jí proti žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

VI. Triplika žalobce

Žalobce označil tvrzení žalované o tom, že není osobou povinnou ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, za účelové. Nic takové v rozhodnutí o poskytnutí informace neuváděla a na svých webových stránkách uvádí, že informace dle zákona o poskytování informací poskytuje. Žalovaná se prezentuje jako městská společnost, původně založená, spoluvlastněná Statutárním městem Jablonec nad Nisou, které je od roku 2013 jediným akcionářem. Zakladatelská listina není dostupná, nicméně žalobce vyjádřil přesvědčení, že i při založení společnosti sehrálo město hlavní roli, podíl jiných osob byl minimální. Město do společnosti vložilo veškerý majetek potřebný k provozování teplárenské činnosti. Podílelo se v roce 1998 na zvýšení základního kapitálu o 300 % a hodnota vloženého majetku činila podle znaleckých ocenění kolem 250 mil. Kč. Žalobce zdůrazňoval, že i v době, kdy město nebylo jediným či většinovým vlastníkem, ponechalo si významný vliv na stanovení ceny tepla z důvodu poskytnout teplo občanům za rozumnou cenu, a to prostřednictvím Dohody o principech tvorby ceny tepla, podle které zvýšení cen musel vždy podpořit alespoň jeden zástupce jmenovaný do společnosti městem. Vliv posiloval i § 8 stanov ve znění ze dne 22. 7. 1999. Zásadní vliv města na tvorbu cen vedl ke konfliktu s většinovým akcionářem, celá situace vyústila v odkupu všech akcií městem. Dále žalobce poukázal na Dohodu o poskytnutí příplatků mimo základní kapitál, která byla schválena zastupitelstvem města na zasedání dne 26. 6. 2014, podle které město poskytuje společnosti finanční prostředky. Není tedy pravdou, že město žalovanou společnost nijak nepodporuje, na rozdíl od dopravy. Pokud žalovaná argumentovala dalšími výrobci tepelné energie, žalobce uvedl, že ne všichni mohou žalované konkurovat, ale jen ti, kteří se pohybují na trhu centralizovaného zásobování teplem. Z pohledu geografického je ovšem relevantní trh určen rozvodnou sítí ve vlastnictví žalované, neboť ta není propojena s jinými rozvodnými sítěmi. Žalobce v tomto směru odkázal na vyjádření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. I kdyby žalovaná nebyla subjektem povinným podle zákona o svobodném přístupu k informacím, měl by na poskytnutí žádané informace právo z titulu výkonu funkce zastupitele Statutárního města Jablonec nad Nisou, neboť je potřebuje k výkonu mandátu. Na podporu skutečností uvedených ve svém dalším vyjádření žalobce označil celou řadu listinných důkazů týkajících se založení, změn základního kapitálu společnosti a jejího fungování. Dále soudu předkládal i důkazy související s činností zastupitelstva města a jeho vztahů, zejména finančních se žalovanou společností.

VII. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

K podané žalobě se na výzvu soudu vyjádřila též Komerční banka, a.s., jako osoba na řízení zúčastněná. Uvedla, že na předmětnou smlouvu se vztahuje bankovní tajemství ve smyslu § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, neboť to se vztahuje na všechny bankovní obchody, a proto je nemůže zpřístupnit třetím stranám. Dále vyjádřila přesvědčení, že skutečnosti uvedené ve smlouvě tvoří obchodní tajemství, které žalovaná společnost vykonává. Byť to není významné, skutečnosti uvedené v předmětné smlouvě (např. výše úrokové sazby výše sjednaných poplatků, objem plnění, algoritmy stanovení cen, atd.)

naplňují definici obchodního tajemství, když nejsou běžně dostupné, mají z pohledu konkurentů svou hodnotu a banka je odpovídajícím způsobem (smluvním ujednáním, respektováním bankovního tajemství) utajuje.

VIII. Ústní projednání věci

Podáním žaloby bylo zahájeno řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu právního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V tomto řízení soud přezkoumá napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, přitom vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání.

Při něm žalobce setrval na své argumentaci a zdůraznil, že se informace domáhal i jako zastupitel Statutárního města Jablonec. O této skutečnosti žalovaná věděla a bylo na ní, podle jakého zákona bude postupovat, odkázal na rozsudky NSS sp. zn. 8 Aps 8/2012 a 2 Ans 7/2010. Nesouhlasil s tím, že by požadovaná informace byla obchodním tajemstvím, neboť podstatou smlouvy bylo vynakládání finančních prostředků společnosti, která je 100 % vlastněna městem. Nelze se bránit ani poukazem na postavení banky, protože ta věděla, že vstupuje do vztahu se subjektem, který podléhá informační povinnosti. Účastnila-li se banka veřejné zakázky, v podstatě souhlasila s tím, že informace týkající se vztahu s městem budou zveřejňovány, shodně o tom hovoří rozsudek NSS sp. zn. 10 As 59/2014. Dále žalobce uvedl, že teprve po podání žaloby žalovaná přišla s novým argumentem, že není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Takto ovšem postupuje pouze ke vztahu k žalobci, zatímco na svých webových stránkách se prezentuje jako subjekt povinný. Žalobce dodal, že to není ve věci rozhodné, požadované informace žalobce chce jako zastupitel města, neboť se domnívá, že podmínky uzavřené smlouvy mohly být výhodnější a obsah smlouvy potřebuje pro svou práci zastupitele města.

Žalovaná rovněž setrvala na svých písemných podáních. Připomněla, že předmětem přezkumu je rozhodnutí dozorčí rady žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nikoli vyřízení žádosti žalobce podané podle obecního řízení, která byla řešena zvláštním rozhodnutím. Žalovaná argumentovala obecně, že smlouva je obchodním tajemstvím, neboť bližší specifikací by v podstatě informace sdělila. Vedle obchodního tajemství ob stojí i bankovní tajemství, neboť smlouva byla uzavřena s bankou, k tomu žalovaná odkázala na sdělení Komerční banky. K obsahu druhého svého druhého vyjádření vysvětlila, že dosud se žalovaná společnost z opatrnosti chová jako povinný subjekt podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť dosud nemá rozhodnutí soudu o této otázce, ovšem uvedla argumenty, proč se za veřejnou instituci nepovažuje.

Pro účely soudního řízení byl soudu poskytnut spisový materiál, včetně předmětné smlouvy, kterou ovšem soud podle § 45 odst. 3 s. ř. s. vyloučil z nahlížení. V souladu s § 77 odst. 1 s. ř. s. soud při ústním jednání doplnil dokazování zakladatelskou smlouvou ze dne

25. 10. 1994 a notářským zápisem N 38/1994 ze dne 25. 10. 2014 ohledně založení právní předchůdkyně žalované Jablonecké teplárenské a realitní, a.s., a také úplným výpisem z veřejného rejstříku vedeného Krajským soudem v Ústí nad Labem pro žalovanou. Dále soud sdělil obsah listin založených na čl. 127 až 133, získaných z webových stránek žalované <http://www.jabloneckaenergeticka.cz/aktuality>, které se týkaly činnosti žalované. Naopak soud neprováděl dokazování ostatními důkazy, které označili či předložili účastníci řízení, neboť je považoval pro vypořádání žalobních bodů za nadbytečné, jak ještě rozvede dále.

IX. Posouzení věci soudem

Nejprve musel soud zodpovědět otázku, zda je žalovaná veřejnou institucí, na kterou se povinnost poskytnout informaci požadovanou žalobcem vztahuje.

Dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Výkladem pojmu veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky se zabýval Ústavní soud. Zákonem č. 61/2006 Sb. účinným od 23. 3. 2006 byla z ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím vypuštěna slova „hospodařící s veřejnými prostředky.“ Ústavní soud však sám dovodil použitelnost svého výkladu i na pojem „veřejná instituce“. *Dle Ústavního soudu „zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z "převahy" znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Lze si tak představit instituci, která kupříkladu v procesu svého vzniku (zániku) obsahuje soukromoprávní prvky, nicméně ostatní hlediska budou směřovat k závěru o její veřejnoprávní povaze. Pouze na základě přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu v procesu vzniku instituce tak nelze konstruovat o její povaze úplný a přesný závěr“* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Hlediska pro hodnocení toho, zda se jedná o instituci veřejnou nebo soukromou vymezil Ústavní soud následovně: způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu); hledisko osoby zřizovatele (tedy zda je zřizovatelem stát či nikoli); subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (tj. zda dochází k vytváření orgánů státem či nikoliv); existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce; veřejný nebo soukromý účel instituce.

Výkladem shora uvedených hledisek se zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud dovodil, že pojem stát je třeba interpretovat extenzivněji, když pod tento pojem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím podřadil i územní samosprávné celky a jejich orgány. *„V tomto směru vychází z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií (resp. od státu v širším slova smyslu – zvoleném i Nejvyšším správním soudem). Neexistuje přitom důvod, aby toto odvozené postavení bylo shledáno ve vztahu k jedné z těchto kategorií, nikoliv však již k druhé. Restriktivní výklad Nejvyššího správního soudu by ostatně mohl vést k vyloučení*

dopadu zákona o svobodném přístupu k informacím na nezanedbatelnou část činnosti územních samosprávných celků a jejich orgánů v důsledku prostého zakládání společností soukromého práva.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67, všechny dostupné na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dovedl mimo jiné i to, že veřejnou institucí, tj. subjektem povinným k poskytování informací dle zákona o svobodném přístupu k informacím, může být i akciová společnost založená obcí a provozující fotbalové družstvo.

Na uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud i v dalších rozsudcích, v nichž posuzoval, zda subjekt soukromého práva může být za určitých okolností veřejnou institucí. Např. v rozsudcích ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62, či ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 As 137/2012-52, nebo ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 As 79/2013-14, Nejvyšší správní soud jednoznačně dovedl, že akciová společnost, založená veřejnou institucí hospodařící s veřejnými prostředky, jejímž majoritním akcionářem je statutární město jako územní samosprávný celek, které prostřednictvím majetkové účasti a vlivem na vytváření orgánů společnosti uplatňuje vůči společnosti svůj vliv a dohled, a jejímž hlavním předmětem činnosti jsou činnosti související s výrobou tepla a elektřiny a činnosti s tím související, které ze své podstaty představují uspokojování potřeb veřejnosti, je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle přesvědčení soudu žalovaná splňuje shodné definiční znaky jako povinný subjekt v případě řešeném shora zmíněnými rozsudky.

Z obchodního rejstříku plyne, že žalovaná byla pod původním obchodním jménem Jablonecká teplárenská a realitní, a.s. (od 8. 8. 2013 Jablonecká energetická, a.s.), jako akciová společnost založena Statutárním městem Jablonec nad Nisou spolu s dalšími dvěma subjekty soukromého práva. Dle notářského zápisu N 38/94 ze dne 25. 10. 1994 a zakladatelské smlouvy akciové společnosti ze dne 25. 10. 1994 bylo město při založení žalované většinovým akcionářem. Od 8. 8. 2013 je pak město jediným akcionářem.

Za situace, kdy je Statutární město Jablonec nad Nisou jediným vlastníkem akcií žalované společnosti, je zjevné, že tento 100 % majetkový podíl umožňuje přímé ovládání žalované a město tak ovlivňuje i vytváření orgánů společnosti, a to ať již ve vztahu k valné hromadě, tak prostřednictvím jejím i ve vztahu k představenstvu a dozorčí radě. Obdobný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009-93, jakož i ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62, či nedávného rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015-84, publ. ve Sb. NSS č. 3405/2016. V posledně cit. rozsudku pak Nejvyšší správní soud argumentaci ohledně ovládání společnosti doplnil o odkaz na vymezení osoby ovládané zákonem č. 319/2006 Sb., o některých opatřeních ke zprůhlednění finančních vztahů v oblasti veřejné podpory, a o změně zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, který v § 2 písm. b) vymezuje pojem *osoba ovládaná subjektem veřejné správy* tak, že se jedná o právnickou osobu, *pokud se účastní hospodářské soutěže nebo ji může svou činností ovlivňovat a na jejíž činnost mohou subjekty veřejné správy vykonávat přímo nebo prostřednictvím jiné osoby či osob rozhodující vliv; má se za to, že rozhodujícím vlivem je vztah, kdy subjekt veřejné správy může ovlivňovat činnost této osoby prostřednictvím pravidel, jimiž se tato osoba řídí, nebo vztah, kdy subjekt veřejné správy je většinovým společníkem, disponuje většinou hlasovacích práv nebo může*

prosadit jmenování, volbu nebo odvolání většiny osob, které jsou statutárním orgánem nebo jeho členem, anebo většiny osob, které jsou členy dozorčího orgánu právnické osoby. Nejvyšší správní vyjádřil domněnku, že právnická osoba, která uvedené kritéria splňuje, je veřejnou institucí, a tedy i povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Posledním hlediskem posuzování instituce jako veřejné je její účel. Je nepochybné, že žalovaná je akciovou společností sledující svou obchodní činností dosažení zisku, o čemž svědčí i zapsaný předmět činnosti podle obchodního rejstříku. Nelze přehlédnout, že hlavní činností žalované společnosti je výroba a rozvod tepla. Stejně tak jako u výroby a distribuce elektřiny dovedl Nejvyšší správní soud i ve vztahu k výrobě, rozvodu, prodeji tepla a činnostem s tím souvisejícím, že se jedná o činnosti spočívající v uspokojování potřeb veřejnosti již ze své podstaty. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 As 60/2012-62, k veřejnému účelu uvedl: *„Je nepochybně dán veřejný zájem na tom, aby občané měli dostatečné dodávky tepla a elektrické energie. V tomto ohledu tedy žalovaná plní veřejný účel i přes to, že se jedná o akciovou společnost sledující svou činností dosažení zisku. Veřejný zájem v posuzovaném případě vyplývá, jak ostatně poznamenal i stěžovatel, ze zákonné úpravy. Ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění platném pro projednávanou věc, totiž stanoví, že přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu.“*

Na základě shora uvedených argumentů je třeba považovat žalovanou za veřejnou instituci a tedy povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud dodává, že do doby nedávné (žalovaná uvádí podání řady dalších žádostí o poskytnutí informací žalobcem dne 24. 4. 2016) žalovaná neměla minimálně navenek žádné pochybnosti o tom, že je povinným subjektem ve smyslu shora uvedeného ustanovení. Informace poskytovala v rozsahu, který podle jejího názoru odpovídal relevantním ustanovením zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud žádostem nechtěla vyhovět, vydávala formalizovaná rozhodnutí a sama měla upravený mechanismus k vydávání takových rozhodnutí tak, aby byl zachován požadavek na dvoustupňové rozhodování, zcela v duchu zásad vyslovených judikaturou správních soudů. K posouzení toho, zda žalovaná naplňuje znaky veřejné instituce, nepovažoval soud za potřebné zjišťovat další skutečnosti týkající se změn právních poměrů žalované či jejího rozsahu podnikání v tržním prostředí, proto dokazování nedoplňoval dalším notářským zápisem z roku 1996, plným zněním stanov, údaji týkajícími se konkurenčních poskytovatelů tepelné energie a relevantnosti trhu, resp. poskytnutými v této souvislosti Energetickým regulačním úřadem k uděleným licencím.

Nyní již k otázce souladu odmítavého rozhodnutí žalované se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Pro posouzení věci jsou rozhodná následující ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 9. 9. 2015, a to v souladu s čl. II zákona č. 222/2015 Sb., neboť žádost o poskytnutí informace byla žalobcem podána dne 1. 9. 2015, tedy před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že *pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne*. Podle odst. 2 *při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství*.

Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*. Podle odst. 2 *pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa*.

Co se rozumí obchodním tajemstvím je s účinností od 1. 1. 2014 vymezeno v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Obchodní tajemství tvoří *konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*. Obchodní tajemství je ve smyslu § 496 odst. 2 o. z. věcí nehmotnou, u níž musí být naplněny zákonem stanovené znaky kumulativně, a se kterou může jeho vlastník disponovat, např. i převést na jiného (jde o věc ocenitelnou).

S ohledem na to, že definice obchodního tajemství navazuje na předchozí právní úpravu obsaženou v § 17 obchodního zákoníku, jsou nadále použitelné judikатурní závěry týkající se dané problematiky. Lze tedy v obecné rovině připomenout, že prioritní bezesporu je, aby podnikatel, který chce určité skutečnosti chránit jako obchodní tajemství, sám tyto takto aktivně označil a odpovídajícím způsobem zajišťoval ochranu takových skutečností. Ovšem pouhé označení informace za obchodní tajemství není dostačující pro to, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta. „*Zda některé skutečnosti budou či nebudou obchodním tajemstvím, závisí na vůli podnikatele (§ 420 odst. 1), který rozhoduje o tom, zda bude určité skutečnosti utajovat a zajišťovat. Tuto vůli musí zároveň seznatelným způsobem projevit. Nemůže však svým rozhodnutím kvalifikovat obchodní tajemství z něčeho, co jim není (např. je konkurenčně bezvýznamné, je běžně dostupné v obchodních kruzích a podobně.*“ (Občanský zákoník, Komentář, svazek I, autorů Švestka, Dvořák, Fiala a spol., Walters Kluwer, str. 1187). Platí tedy, že orgán rozhodující o poskytnutí žádosti je vždy povinen zkoumat, zda informace označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny zákonem stanovené znaky obchodního tajemství. Důvod pro odepření informací stanovený v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je totiž vázán na existenci obchodního tajemství, nikoli na pouhý názor zdroje informací. Zároveň platí, že důvody, které vedly rozhodující orgán k zamítavému rozhodnutí o žádosti, musí vycházet z vlastního posouzení podstaty informací, o jejichž poskytnutí je žádáno, a musí také nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí vydaného dle § 15 odst. 1, odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106, či ze dne 9. 12. 2004, č. j. 7 A 118/2002-37, všechny rozsudku

Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V tomto směru byla argumentace žalobce přílehlavá.

Žalobce předně uváděl, že ředitel žalované, potažmo poté dozorčí rada žalované odmítnutí poskytnout požadované informace odůvodnili pouze formálně, paušálním odkazem na obchodní tajemství a tím, že o tom rozhodlo představenstvo žalované.

Je třeba připustit, že rozhodnutí ředitele žalované o odmítnutí informace bylo v rozporu s výše uvedenými požadavky založeno pouze na zjištění vůle žalované obsah předmětné smlouvy utajovat jako obchodní tajemství. Naplnění ostatních znaků obchodního tajemství ve smyslu § 504 o. z. vzal ředitel žalované bez dalšího za dané, již jen s ohledem na vůli představenstva. Tento nedostatek důvodů pro odmítnutí žádosti byl ale napraven dozorčí radou žalované v rozhodnutí o odvolání. Je třeba zdůraznit, že rozhodnutí o žádosti žalobce vydané ředitelem a rozhodnutí dozorčí rady jako orgánu povolaného rozhodovat o odvolání tvoří zásadně jeden celek. A byť je odůvodnění rozhodnutí dozorčí rady žalované stručné, nelze dospět k závěru, že by tento orgán nezkoumal, zda jsou splněny náležitosti pro posouzení požadovaných informací jako obchodního tajemství a že by k odmítavému rozhodnutí, na rozdíl od ředitele žalované, dospěl výhradně proto, že informace byly představenstvem žalované formálně označeny jako obchodní tajemství. Dozorčí rada žalované se v napadeném rozhodnutí nespokojila pouze se zjištěním, že obsah smlouvy si přeje žalovaná jako obchodní tajemství utajovat (s odkazem na usnesení představenstva ze dne 25. 4. 2014, č. USN/8/13/2014), ale sama skutečnosti tvořící obsah smlouvy z hlediska naplnění zákonných znaků obchodního tajemství dle § 504 o. z. posoudila. Uvedla přitom výslovně, informace jakého charakteru obsažené ve smlouvě (podnikatelská činnost do budoucna, investice do soustavy zásobování tepelnou energií, způsob jejich financování, budoucí vztahy žalované a banky, strategické informace) považuje za citlivé, schopné využití v konkurenčním prostředí, ocenitelné, takže požívají ochrany obchodního tajemství. Dle přesvědčení soudu se tak okolnosti případu (rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí dozorčí rady žalované) odlišují od případu řešeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106.

Žalobce namítal, že obchodním tajemstvím nemůže být celý obsah smlouvy. Po vlastním seznámení se s obsahem předmětné smlouvy dospěl soud k závěru, že žalovanou identifikovaný charakter informací ve smlouvě pro odmítnutí vymezeného obsahu smlouvy neobstojí. Jak soud zjistil z doplnění dokazování informacemi publikovanými samotnou žalovanou na jejích internetových stránkách <http://www.jabloneckaenergeticka.cz/revitalizace/aktuality>, žalovaná pravidelně veřejnost informuje o revitalizaci soustavy zásobování tepelnou energií. Tyto publikované informace obsahují nejen rozdělení projektu revitalizace soustavy zásobování tepelnou energií na etapy, konkrétní místa, která jsou revitalizací dotčena (viz. harmonizace přepojování včetně časového harmonogramu), ale také konkrétní informace o způsobu financování tohoto strategického programu. Žalovaná zpřístupnila údaje o celkové výši nákladů na I. etapu revitalizace – decentralizace kotelen (130 mil. Kč), výši výdajů, které budou v této etapě hrazeny z dotací EU (80 mil. Kč), a uvedla, že zbylá část bude financována žalovanou a současně Komerční bankou, a. s. právě prostřednictvím směnečného programu. Dále byla zveřejněna informace o rozsahu vkladu Statutárního města Jablonec nad Nisou jako jediného akcionáře žalované v souvislosti s projektem výstavby nové teplárenské soustavy (do roku

2016 postupný vklad 165 mil. Kč) formou peněžitého vkladu i informace o uzavření trojstranné dohody mezi žalovanou, městem a RWE Gas Net za účelem revitalizace teplotní sítě vybudováním nových plynových přípojek a regulačních stanic. Informace o rozsahu investic jsou žalovanou aktualizovány (upřesněna investice do I. etapy ve výši 95 mil. Kč), a žalovaná rovněž doplnila údaje o výši investice do II. etapy projektu revitalizace (150 mil. Kč, polovina hrazena z dotací). Zmíněna byla i celková cena projektu cca 250 mil. Kč s uvedením zdrojů financování, opět včetně směnečného programu, stejně jako informace o úspěšné žádosti o dotaci z jednoho z Programů úspory energie v soustavách zásobování teplem na II. etapu revitalizace.

Soud tedy má za to, že informace obsažené ve smlouvě, o které žalovaná výslovně opřela svoje rozhodnutí neposkytnout převážnou většinu obsahu smlouvy, nesplňují zákonné znaky obchodního tajemství vykonávaného žalovanou. Informace týkající se strategického projektu revitalizace, budoucího podnikatelského směřování žalované, jakož i financování investic do soustavy zásobování tepelnou energií též bankou ze směnečného programu, se sice týkají žalované jako podnikatele (slovy zákona závodu), a žalovaná prokazatelně vyslovila vůli, aby celá smlouva (ale i veškeré účetní, právní, mzdové, technické a další dokumenty nezbytné pro fungování společnosti – viz. usnesení představenstva ze dne 25. 4. 2014) tvořila obchodní tajemství, nicméně zároveň nebyl naplněn znak běžné nedostupnosti uvedených informací v obchodních kruzích, neboť, jak bylo rozvedeno shora, informace tohoto typu žalovaná běžně zpřístupňuje. Soud si rovněž neumí představit ocenění a možné nakládání s informacemi ze smlouvy o směnečném programu jako konkurenčně významnými výhodami.

Protože soud neshledal, že by informace, o které žalovaná opírala rozhodnutí odepřít žalobci většinu obsahu smlouvy, spadala pod pojem obchodního tajemství, nebylo na místě zabývat se tím, zda a v jaké míře měl být aplikován § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Stejně tak neobstojí strohé odvolání žalované na čl. 19.11 smlouvy, ve kterém smluvní strany označily obsah předmětné smlouvy za důvěrný.

Podle § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím *umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.*

Uvedené ustanovení upravuje střet práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím a povinnosti mlčenlivosti, uložené zvláštními právními předpisy, a to obecně ve prospěch práva na informace. „*Stejně tak jako nemůže být povinnost mlčenlivosti stanovená zvláštními zákony důvodem pro neposkytnutí informace, nemůže jím být ani povinnost mlčenlivosti převzatá povinným subjektem smluvně (takový důvod zákon o svobodném přístupu k informacím nezná).*“ (Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související, Komentář, autorů A. Furek, L. Rothanzl, 2. vydání, Linde Praha, 2012, str. 893). Tedy ani smluvně převzatá povinnost mlčenlivosti ve vztahu k obsahu smlouvy nemůže žalovanou jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zbavit zákonné povinnosti požadované informace poskytnout, nebrání-li tomu

jiný zákonný důvod, např. ochrana obchodního tajemství. V tomto směru však důvody, na nichž bylo vystavěno odmítavé rozhodnutí, neobstojí, jak již soud zdůvodnil shora.

Jsou-li skutečnosti tvořící zbylý, neposkytnutý obsah předmětné smlouvy, obchodním tajemstvím, k němuž vykonává právo Komerční banka, a.s., nebylo v rozhodnutích žalované řešeno. Tento subjekt nebyl na rozdíl od žalované v souladu s požadavkem zakotveným v § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím označen. V rozhodnutí vydaném ředitelem žalované bylo výslovně uvedeno, že tyto skutečnosti žalovaná nezjišťovala a neposuzovala jako nadbytečné, pouze vyslovila domněnku, že tomuto tak může být s ohledem na důvěrnost obsahu smlouvy. Ovšem mezi informace označené jako důvěrné a obchodní tajemství ve smyslu § 504 o. z. nelze klást rovnítko. Důvodem neposkytnutí zbývajícího obsahu smlouvy tedy výkon obchodního tajemství ze strany banky nebyl. Dovožoval-li žalobce souhlas banky ze zveřejnění informací obsažených v předmětné smlouvě z účasti na výběrovém řízení, v němž byl vybrán bankovní subjekt k financování zamýšlené revitalizace soustavy zásobování tepelnou energií žalované, na podkladě závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41, pak soud uvádí, že předmětný rozsudek se dotýkal přímo poskytnutí samotné nabídky přihlášené do výběrového řízení vyhlášeného územní korporací, nikoli celé podoby následně uzavřeného smluvního vztahu.

Druhým výslovně uvedeným důvodem žalované pro odmítnutí podstatného obsahu smlouvy bylo bankovní tajemství, jehož je daná smlouva předmětem.

Ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, stanoví, že *na všechny bankovní obchody, peněžní služby, včetně stavů na účtech a depozit, se vztahuje bankovní tajemství*. Užitý termín bankovní tajemství není v zákoně o bankách přímo definován, není ani blíže upřesněna jeho působnost. Další odstavce uvedeného ustanovení pak definují možné prolomení bankovního tajemství.

Komentář autorů V. Pihera, A. Smutný, P. Sýkora: Zákon o bankách, Komentář, 1. vydání, C. H. Beck, 2011, k bankovnímu tajemství uvádí „... banka ve výsledku vždy získá poměrně hlubokou znalost klientovy finanční situace, mnohdy však i řadu jiných informací týkajících se klientova soukromého života nebo podnikatelských aktivit. Tyto informace svěřuje (ať již přímo či nepřímo) klient bance s důvěrou v její kvalifikované postavení coby důvěryhodné, zodpovědné a z principu též diskrétní instituce. Např. německá právní doktrína v této souvislosti hovoří o zvláštním vztahu důvěry („besonderen Vertrauensverhältnis“). Povinnost mlčenlivosti je z tohoto pohledu logickou implikací soukromoprávní povahy vztahu mezi bankou a jejím klientem. Takto důvěrný charakter není zřejmě typický pro všechny bankovní obchody; lze o něm hovořit především v souvislosti se službami poskytovanými v rámci tzv. privátního bankovníctví nebo v některých případech úvěrového financování. Tento typ služeb je však na druhé straně pro banku typickým, tyto služby definují obecný charakter banky, a proto je zřejmě na místě vycházet z toho, že tedy lze důvěrnost (a s ní spojenou povinnost mlčenlivosti) považovat za obecný znak bankovních služeb. První odstavec komentovaného ustanovení (obdobně jako další úpravy mlčenlivostí finančních institucí v jiných sektorových předpisech – viz níže) představuje určitou veřejnoprávní reflexi charakteru obligačních vztahů při poskytování bankovních služeb. Jeho význam nespočívá tedy ani tak v tom, že by jím byl institut bankovního tajemství založen, ale spíše v jeho uznání

coby relevantní skutečnosti z hlediska veřejnoprávní regulace. Veřejné právo se k soukromoprávním institutům ochrany informací staví obvykle negativně. Bankovní tajemství však respektuje s tím, že jasně vymezuje uzavřený okruh případů, kdy jej nelze vůči veřejné moci namítat (a contrario v ostatních případech tak možné je).“ K limitům bankovního tajemství pak konstatuje: „Povinnost chránit bankovní tajemství není absolutní, a jako každý soukromoprávní závazek může být v některých případech omezena. Především půjde o případy, kdy povinnost sdělit určitou informaci chráněnou jako bankovní tajemství ukládá bance přímo zákon (viz dále). Může však jít též o případy, kdy dojde ke střetu s některou jinou právní povinností banky, např. s povinností poskytovat investiční služby s odbornou péčí (typicky situace střetu zájmů mezi různými klienty). V takových případech je banka povinna jednat v souladu s obecnou prevenční povinností a upřednostnit splnění té povinnosti, z níž hrozí vznik menší škody. Jiným případem budou situace, kdy je zpřístupnění informace podléhající bankovnímu tajemství nezbytné pro ochranu oprávněných zájmů banky. Tak tomu bude nejen, když se banka bude domáhat svých práv vůči klientovi (např. formou žaloby), ale též v – praxi relativně častých případech – postoupení pohledávky po splatnosti za některým z klientů za účelem jejího vymáhání třetí osobou. V této souvislosti však zřejmě nelze bezvýhradně přisvědčit názoru, podle něhož je banka v podstatě neomezena, co se týče nakládání se svými pohledávkami za klienty; domníváme se, že ve všech případech bude nutné, aby postup banky nebyl v rozporu s oprávněným očekáváním racionálního klienta, resp. aby se nejednalo o porušení vzájemného vztahu důvěry, jak byl založen. Samotné neuhrazení dluhu vůči bance pak nemusí být vždy dostatečným důvodem (zde si je nutné uvědomit, že důvěru vkládá především klient do banky, nikoli naopak).“

Ze shora uvedeného soud dovozuje, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá banku, neboť pouze ve vztahu k ní následující odstavce uvedeného ustanovení definují, jaké případy poskytnutí údajů o klientu banky nejsou porušením bankovního tajemství. Žalovanou společnost (která je povinným subjektem dle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím) jako klienta banky, k jehož ochraně bankovní tajemství a z něho pramenící povinnost mlčenlivosti směřuje, povinnost uchovávat bankovní tajemství ohledně vlastních bankovních obchodů, případně čerpaných peněžních služeb, včetně stavů na účtech a depozit, nestíhá. Bankovní tajemství tak nemůže být důvodem pro odepření informace podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tím se zásadně odlišuje posuzovaná věc od případu řešeného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43, publ. na www.nssoud.cz. Ve věci tehdy posuzované dospěl městský soud k závěru, že informace spadající pod pojem bankovní tajemství (ovšem dle § 49 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance) je na místě z poskytnutí vyloučit, nelze ovšem přehlédnout, že povinným subjektem, po němž byly informace mj. spadající pod pojem bankovního tajemství požadovány, byla přímo banka, kterou povinnost mlčenlivosti v souvislosti s bankovním tajemstvím stíhá. Ani tento další, v podstatě nad rámec uvedený důvod (v prvostupňovém rozhodnutí ředitel žalované uvedl, že tento důvod uvádí nad rámec odůvodnění spočívajícího v možné aplikaci § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím) pro odmítnutí zbývajících obsahu smlouvy neobstojí.

S námitkou, že žalovaná měla požadované informace poskytnout již z toho titulu, že žalobce je zastupitelem města, které je 100 % vlastníkem žalované, přišel žalobce po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby dle § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Soud se proto touto opožděnou

výhradou nezabýval. Protože předmětem soudního přezkumu byla rozhodnutí o odmítnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nezabýval se soud ani existencí rozhodnutí žalované, jež se měla týkat vyřízení žádostí žalobce ve smyslu zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

Zbývá dodat, že ostatní důkazy, jejichž doplnění navrhoval žalobce, a rovněž žalovanou zmiňovaným článkem, publikovaným žalobcem na internetových stránkách jeho politické strany ohledně dané záležitosti, soud neprováděl pro nadbytečnost. Tyto důkazy se týkaly převážně působení žalobce v zastupitelstvu Statutárního města Jablonec nad Nisou a vztahu města se žalovanou a rovněž motivace žalobce jako zastupitele pro získání požadovaných informací. Důvody, které vedou žalobce k tomu, aby po žalované požadoval poskytnutí shora uvedené smlouvy (jakož i dalších informací, jak plyne z vyjádření žalované), nemohou být předmětem přezkumné činnosti ze strany soudu, proto k nim nebylo na místě doplnit skutkový stav zachycený v předloženém spisovém materiálu.

X. Závěr a náklady řízení

Na základě uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o odmítnutí podstatného obsahu smlouvy bylo vydáno v rozporu s § 9 odst. 1, § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud proto podle § 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí dozorčí rady žalované a v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil i ke zrušení rozhodnutí ředitele žalované, neboť spočívalo na stejných nezákonných důvodech.

Dále soud zvažoval, je-li na místě aplikace § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, jehož se žalobce domáhal. Podle uvedeného ustanovení *nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*

Soud po seznámení se s obsahem předmětné smlouvy o směnečném programu, jakož i s přihlédnutím k vyjádření Komerční banky, a.s. jako osoby zúčastněné na řízení, dospěl k závěru, že není vyloučeno, aby některé části smlouvy obsahovaly skutečnosti tvořící obchodní tajemství, k němuž vykonává právo banka (např. bankou zmíněná výše úrokové sazby a sjednaných poplatků, algoritmus stanovení cen poskytnuté bankovní služby, apod.). Vzhledem k tomu, že tato otázka nebyla vůbec žalovanou v napadených rozhodnutích řešena a bližší skutečnosti nebyly zjišťovány, nebyly splněny podmínky pro uložení povinnosti text smlouvy v požadovaném rozsahu bez dalšího poskytnout. Není na soudu, aby sám aktivně vyhledával a posuzoval důvody pro odmítnutí žádosti v určitém rozsahu, pokud důvody uvedené v přezkoumávaných rozhodnutích neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-96, publ. ve Sb. NSS 10/2010). Soud proto zároveň v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaná vysloveným právním názorem soudu vázána podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude její povinností vyřešit otázku, zda a v jakém rozsahu jsou konkrétní informace obsažené ve zbývajících částech smlouvy obchodním tajemstvím, k němuž vykonává právo případně Komerční banka, a.s., tyto informace vydělit, jejich poskytnutí odmítnout podle § 15 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a zbývajících obsah smlouvy

žalobci poskytnout za dodržení ostatních zákonných podmínek (např. zachování osobních údajů).

Pokud se žalobce dovolával závěru Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 17. 6. 2014, č. j. 6 As 140/2013-155, uvádí soud, že Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku pouze označil za nepřezkoumatelný postup soudu, který se nevypořádal s návrhem na vydání rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z citovaného rozsudku rozhodně nelze dovodit povinnost soudu nařídít poskytnutí požadované informace vždy, dospěje-li soud k závěru o odmítnutí žádosti v rozporu se zákonem. Naopak Nejvyšší správní soud poukázal na judikaturu, z níž vyplývá, kdy soud napadené rozhodnutí zruší podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (případně i rozhodnutí o odmítnutí dle § 78 odst. 3 s. ř. s.) a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. V daném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 5 úkonů právní služby ve výši 15 500 Kč [5 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c) d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu – tedy za převzetí a přípravu zastoupení, další porada s žalobcem přesahující jednu hodinu před podáním druhé repliky, písemné podání druhé repliky, účast na jednání před soudem], náhradou hotových výdajů ve výši 1 500 Kč (5 režijních paušály po 300 Kč za 5 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a náhradou za promeškaný čas ve výši 600 Kč (strávený jízdami advokátkou k soudnímu jednání z Prahy do Liberce a zpět jedna v trvání celkem 3 hod., tedy za 6 započatých půlhodin v souladu s § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu). Odměnu za poradu s žalobcem před podáním repliky a podání repliky a tomu odpovídající náhradu hotových nákladů za tyto úkony právní služby nepovažoval soud za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť skutečnosti uvedené v replice nepřinesly pro věc ničeho zásadního a nového a žalobci nic nebránilo, aby tyto skutečnosti uvedl již v žalobě, nikoli až v reakci na vyjádření žalované. Dále byly náklady řízení tvořeny náhradou jízdného za cestu advokátky z Prahy do Liberce a zpět (240 km) ve výši 1 277 Kč [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce a § 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. c) vyhlášky č. 385/2015 Sb. - při spotřebě dle technického průkazu, ujeté vzdálenosti a ceně 29,70 Kč za 1 l benzínu Natural 95, při opotřebení dle vyhlášky 3,80 Kč/km, při cestě osobním automobilem Volkswagen RZ 3 AU 2582] a částkou 3 696 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s., celkem tedy 25 573 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 20. září 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Benková